

med, at orloven er blevet længere og et flertal har insisteret på, at der skulle være et såkaldt frit valg, er der jo sket det, at kvinderne er blevet stillet dårligere, både mens de er på arbejdsmarkedet, og når de skal gå på pension. Det oplever den enkelte kvinde i takt med, at hun ramler ind i problemerne, når hun kommer tilbage fra barsel, eller når hun skal gå på pension, så forslaget handler både om rettigheder og om beskyttelse.

Det er fremført utallige gange i denne debat af ministeren, der jo også er familieminister og ikke kun forbrugerminister, af Venstres ordfører, af den konservative ordfører og af Dansk Folkepartis ordfører, at der er tale om tvang. Det har intet at gøre med tvang. Jeg vil godt understrege, at når man går på barselorlov, hvad enten man er far eller mor, er der offentlige midler forbundet med det, idet arbejdsgiveren får en kompensation svarende til dagpengene.

Det er fuldstændig normalt, at vi stiller krav i forbindelse med, at vi giver offentlige ydelser – klart nok, selvfølgelig gør vi det. Men ikke på dette område. Her må det ikke handle om at stille krav i forbindelse med offentlige ydelser, her skal det i stedet hedde tvang, fordi man godt ved, at når folk hører ordet tvang, tænker de, at det er noget virkelig forfærdeligt. Nej, forslaget handler ikke om tvang. Det handler om retsbeskyttelse af kvinden, det handler om rettigheder til faderen, og det handler om rettigheder til børnene.

Jeg synes simpelt hen, det er ublu at begynde at sige, at det her handler om tvang. Når man kan blande tingene sammen, handler det vel om, at det ligner en skjult familieydelse, som man bare selv må fordele derhjemme. I virkeligheden skulle man klart adskille ydelsen i en del til mor og en del til far – det er præcis det, vi vil gøre her – og så en del, man kan bruge fælles. Men jeg synes virkelig, det er beskæmmende at tale om tvang.

Jeg gætter på, at fru Inger Støjberg vil tage sit yndlings spørgsmål op en gang til. Til det vil jeg sige, at i forbindelse med barselorlov står mændene over for nogle ganske alvorlige barrierer på nogle arbejdspladser, hvor arbejdsgiveren er modvillig, og kollegerne ikke betragter det som noget, en mand normalt gør. Det gør man på nogle arbejdspladser, men på rigtig mange arbejdspladser gør man det ikke.

Mændene er også oppe imod den barriere, der hedder løn og økonomisk kompensation. Vi ved, at vi har et meget kønsopdelt arbejdsmarked. Der er i udstrakt omfang fuld løn under

barsel inden for den offentlige sektor, hvor der er rigtig mange kvinder, men det er ikke i nær samme grad tilfældet på det private arbejdsmarked, hvor der er rigtig mange mænd, og så er alle selvfølgelig oppe mod de kulturelle normer, der hele tiden spiller ind.

Det ligner i virkeligheden den situation, kvinderne stod i tilbage i 1970'erne og 1980'erne. Kvinderne kunne jo bare vælge, de kunne bare vælge at gå ind i de mandsdominerede job, de kunne bare vælge at få de mandsdominerede uddannelser, de kunne bare komme på banen, og de kunne bare vælge at være alle steder. Dengang erkendte et flertal i Folketinget, at der ikke var tale om et frit valg. Der var faktisk nogle barrierer, som kvinderne stødte ind i, og derfor gennemførte man en ligestillingslovgivning for at markere, at det ikke var den enkelte kvinde eller den enkelte familie, der skulle bokse alene med problemerne. Det politiske system skulle selvfølgelig hjælpe dem med at overvinde dem.

Kl. 15.45

Derfor fik vi lovgivningen om, at der skal udpeges både kvinder og mænd til offentlige råd og nævn; derfor fik vi ikke kun en, men flere ligestillingslove – den sidste efter pres fra EU, som fortalte os, at arbejdet ikke var gjort godt nok; derfor fik vi ligebehandlingsloven, og derfor fik de offentlige institutioner pligt til at arbejde for at sikre ligebehandling og ligestilling i den offentlige sektor. Alt det fik vi, fordi et flertal erkendte, at de problemer kunne kvinderne ikke håndtere alene, fordi de simpelt hen var oppe mod en modvind og mod nogle kulturelle normer, som de ikke selv kunne overvinde.

Det er fuldstændig det samme, mændene står over for her – fuldstændig det samme. De står over for nogle vaner, nogle normer og nogle regler, som gør, at de har meget svært ved selv at knække problemerne. Som far er det ikke let bare at tage orlov, selv om ministeren sagde, at man jo har retten, og at man bare kan gøre brug af fleksibiliteten i ordningen. Nej, det er ikke så enkelt som mand, og derfor har vi brug for at få styrket faderens retsstilling. Vi har også brug for at få styrket børnenes retsstilling. Af gode grunde, bl.a. på grund af deres alder, kan de ikke blande sig i debatten, men det er da vores opgave som politikere at sikre, at de rent faktisk har nogle rettigheder.

Derfor er det ikke et spørgsmål om tvang, men derimod en fuldstændig videreførelse af det, der i 1970'erne og 1980'erne førte til ligestillingslovgivningen, der skulle styrke kvinderne.